

SZARVAS ÉS VIDEKE

TÁRSADALMI ÉS SZÉPIRODALMI HETILAP.

Szerkesztőség:
Jókai Mór-utca 1257. szám, hova a lap szellemi részét
illető közlemények küldendők.
Kéziratok vissza nem adtnak.
BÉRMENTETLEN LEVELEK EL NEM FOGADTATNAK.

Előfizetési árak:
Egész évre . . . 4 frt. — Félévre . . . 2 frt
Negyedévre . . . 1 frt. — Egyes szám . 8 kr.
MEGJELEN HETENKINT EGYSZER VASÁRNAP.

Kiadóhivatal:
Beliczey-utca 11. szám. (saját ház,) hová az elő-
fizetési pénzek intézendők.
Hirdetéseket jutányos áron elfogad.
BÉLYEGDIJ MINDEN HIRDETÉSÉRT 30 KRAJCAR.

Néhány szó egy jövedelmező gazdasági ág. meghonosításáról.

Általános a panasz, hogy csupán földműveléssel foglalkozó nép helyzete nap-nap után sanyarubb, a tulmagas állami és községi adók, az ármentesítési költség oly súlyos teherként nehezdednek a földbirtokra, hogy az évenkénti csekély terményeket és a mult évitől eltekintve, nagyon alacsony gabona árakat figyelembe véve, alig hozza meg a földbirtok a főke 2-3 %-át.

Kétségtelen, hogy ezen panasz nagyon is jogos, és éppen a panasz jogosságán a kormány is felbuzdulva, mindenféle módokat iparkodik a belterjes (intenzív) gazdálkodást, valamint a házi ipart meghonosítani. Hogy ezen irányban mily lépéseket illetve intézkedéseket tett a kormány Békésmegyében, ezt, azt hiszem mint közudomású tényről szükséges bővebben fejtegetnem.

Miután a belterjes gazdálkodás eszméje, éppen célszerűségénél fogva, a köznép előtt is hova tovább terjed, — mert elmúlt már ama boldog idő, hogy a földet egymás után 4-5-szöri buzatermesre kényszerítették, hogy aratástól Szt.-Mihály napig a tarlót vigan hagytuk zöldelni, a nélkül hogy a nyári ugarolással, az őszi szántást megkönnyítették, illetőleg a termő földet, az időjárás termékenyítő hatásának kitették volna. — Önkénytelenül szembeötlik a méhészet mint gazdasági mellékfoglalkozás eszméje, annál is inkább, mert tudomásom szerint, Szarvas városában a méhészet, különösen az okszerű méhészet kérdése, eltekintve egy-egy szorgalmasabb műkedvelőtől igen gyenge lábón áll.

Felvettetőn a méhészet kérdése, első sorban annak kimutatására szorítkozom mily haszonnal jár az okszerű méhészet. Nem akarok

itt külföldi példákra hivatkozni, mert kétségtelen az, hogy e tekintetben oly példákra találunk, melyeket a méhészetre mint mellékesen üzött gazdálkodási ágazatra, alkalmazni nem lehet, éppen azért a méhészet hasznosságának bizonyítására hivatkozom a mi viszonyainknak teljesen megfelelő és a „Magyar méh“ című szaklapban megjelent példákra, nevezetesen a hivatkozott lap ez évi első számában ki van mutatva, hogy Fekete hegyen (Bács m.) K. A. ur 120 méh család után egy év alatt 3000 klgm, B. S. ur egy mű raj után egy év alatt 31 klgm, M. Gy. ur rosz méh legelő és gyenge teletetés mellett 12 méh család után egy év alatt 150 klgm. mézet pergetett, de van ennél még meglepőbb eredmény is, ugyancsak a hivatkozott lap 6-7 számában Cs. K. ur arról számol be, hogy minden erős (mesterségesen erősített) kaptára után évente egy métermázsa mézet nyert.

Nem fér az adatokat közölt urak szava hihetőségéhez a kétely árnyéka sem, s ha a méz értékét métermázsként csak 30-35 frtjával számítom, pedig az országos méhészeti egyesület mézértékesítő bizottsága ennél nagyobb áron tudta tagjainak a megkívánt alakban szállított mézért értékesíteni, kétségen kívül áll a méhészkedés jövedelmező volta.

Szinte hallom az esetleges ellenvéleményt, termeltem annyi és annyi mézet, bajlódtam a méhekkel, a kipergetéssel és a méz mégis a nyakamon maradt. Van ezen észrevételnek is alapja. De vajjon ki ennek az oka? Nem önmagunk vagyunk-e okozói annak, hogy a termelő a termékét nem tudja értékesíteni, vagy csak oly áron, hogy nem fizeti meg a termelési fáradságot sem. Ezen igen könnyű a segítség, honosítsuk meg ház tartásunkban a külföld példájára a méz élvezetét, használjuk a mézet mindazon esetekben (mert egy két esettől eltekintve

lehet) midőn cukrot használunk, bizonyára nem lesz állítólagos tultermelésünk.

A méhészet hasznosságát kimutatván azt hiszem nem kell bővebben fejtegetnem a méhészet lélekemelő voltát, aki valaha, levetkőzve a méh csipéstől félelmét, ha nem is foglalkozott méhekkel hanem csak megfigyelte a méhek munkálkodását, látta azon pontos munka beosztást, azon, — ha szabad úgy szólnom — bámulatos társadalmi rendet mely egy méh családot jellemzi, önkénytelenül hiva és magasztalója lesz a méheknek. Még számos jó tulajdonságot lehetne felsorolni, mely úgy a méhészettel mint foglalkozással, mint a méh hasznosságával van összefüggésben, hogy egyebet ne említsek kétségtelen tényre képez az, miszerint a méhek a növények termékenységét éppen a különböző nemű himporok áthordásával fokozzák, sőt sok esetben egyenesen mint a különböző nemű növények megtermékenyítő szerepelnek, de ezen kérdések foglalása a jelen rövid felszólalásom keretén kívül esik.

Áttérek ezután azon módokra melylyel szerény nézetem szerint népünket az okszerű méhészettel megismertetni, és kedvét a méhészet önálló művelésére serkenteni lehetne.

Állítson fel a város közköltségen egy 15-20 Dzirzen-féle kaptárból álló méhest, tartasson az okszerű méh kezeléssel hetenkint előadást, melyben ne csupán méhek kezelése, de egyuttal népszerű és vonzó előadásban a méh természetrajzi tulajdonságai, a méh család élete, ismertessék. Nincs kétségem az iránt, hogy Szarvas város tanítói közül ne akadna, aki méhészettel foglalkozván, habár szerény díjazás mellett is, a nemes cél által lelkesítve a népszerű előadások tartására vállalkozzék. Nem lesz előtte járatlan ut, mert a kormány vándor méhésztanítói évente többször városunkban előadást tartván, azon

SZARVAS ÉS VIDEKE TÁRCZÁJA.

Egy mindennapi történet.

Régi történet, az életben gyakran előfordul, a tárgy mindég ugyanaz, csak a személyek változnak.

A korán árván maradt Margittal is ugy történt, őt is elsodorla, megtörte az élet vihara: pedig messze földön kellett keresni hozzáfogható szép leányt, kinek szelid kék szemében annyi érzés, oly meleg kedély s nemes szív sugárzott, a kinek hosszú szőke haján egy ragyogott az esti nap sugára. Kedves gyermek volt ő már akkor is, midőn atyját, később pedig anyját, kinek ő volt egyetlen öröme e földön, kísérték ki a zöld pázsitos temető kertjébe, a midőn nem érte még a reá mért csapást, mosolygó arccal játszott a sirdomb sárga rügeivel s nevető arccal szórta a földet anyja koporsójára; a hólottas gyülekezet szánakozva tekintett reá, s nem akadt egy is, ki szívből nem sajnálta volna a kis árvát.

A kis leányt aztán rokonai vették magukhoz s felnevelték őt úgy, miként anyja kívánta; szeretettel gondossággal, mlt a leány komolyságával, szivnemes ségével s szépségével idővel még csak fokozott. Büszkék voltak rokonai reá, mert vidékének ő volt az első szépsége s mert a vármegye fiatalsága neki nyújtotta a szépség koszoruját.

De ő mindennek daczára nem szőtt soha meg nem valószínű álom képeket, hanem megmaradt szokott egyszerűségében, a mi annyi bajt kölcsönzött neki, s egykedvűen vette a környék fiatalságának többé kevésbé sikerült bókjait. Általános elterjedt róla azon nézet, hogy olyan, mint egy szobor, szép, de szivtelen.

Pedig ha szívébe láttak volna, ha vizsgáló szemekkel kifürkészthették volna azon mély szerelmet, mely egész lényét betölté, s mely a környék egyik csinos fiatal emberét, egykori játszó társát, Benkő Gyulát körül övezé tisztelettel s csodálattal bámulattal látták volna annak igaz érzelmét, kit előbb szépségéért istenítették s hidegségéért sajnáltak.

Ezalatt multak az évek, Benkő Gyula, ki szintén hasonló érzellemmel viseltetett Margit iránt s ki meggyőződve annak rokonszenvére, boldog volt, s a fővárosban készítette magát elő a jövő pályára, Margit pedig folytatta régi életét, s nevelő rokonai kiházasítási tervekkel foglalkoztak.

Most épen egy új kőrő lépett fel, egy gazdag előkelő földbirtokos, kinek rokonai összeköttetései csak előnyére szolgálhattak Margit nevelő szüleinek, s ki vagyonával biztosítani látszott Margit boldogságát. De Margit mindég kitért rokonai unszolása elől, bár egyenesen ellenmondani, tekintve rokonai határozott akaratát, nem mert.

Margit — szölet egy este nevelő atyja hozzá —

itt az idő midőn komolyan kell gondolkoznod jövődről, s határoznod kell.

Határoztam, szölet Margit némi habozással itt maradok maguknál, hiszen itten olyan jó s engem annyira szeretnek!

Nem, leányom ez így örökké nem maradhat, jövőd érdekében meg kell szoknod, azt a gondolatot, hogy eltávozva tőlünk, egy férfi oldala mellett kell új otthon alkotnod, mely, tette hozzá nevetve, remélem boldogabb lesz az eddiginél.

Margit mélyen elpirulva hallgatott s földre szegezve szemét a kert virágaival játszott.

De hát miért nem? — kérdé végre nevelő atyja a hosszas tünődés miatt haragra lobbanva, kissé indulatosabban.

Mert nem szeretem, mondá Margit egész határozottsággal, mert nem akarom őt szerencsétlenné, s magam folyton kínlóddvá tenni, mert érzem, ha az övé lennék, bünt követnék el, oly bünt, mit megbocsájtani nem lehetne soha.

Hogyan, talán mást szeretsz?

Igen — mondá Margit szelid szemét könyörgőn emelve nevelő atyja arczára — igen, mást szeretek, Benkő Gyulát s csakis az övé senki másé nem akarok lenni.

Egy darabig némán néztek egymásra, mignem Margit nevelő atyja szilárd léptekkel tova sietett, folyton azt ismételve nem, azt nem lehet.

Szomorú napok következtek ezután, Margit ro-

vatta. Az megjelent és nyomban összeadta őket Araggelítő társaság átalakult lakodalmi népséggé. Reggeli után a fiatal pár nászútra indult. Alkalmassint a válnál is ily csodálatos sebességgel tognak eljáráni.

* **Asszonyi logika.** X. ur: Miért beszélnek a nők annyi rosszat erről a hölgyről?

Z. ur: Mert nem tudnak róla semmi rosszat.

* **Anyakönyvvezetőnél:** — Neve?

— Szeker Borcsa.

— Életkora?

— 37 év.

(Anyakönyvvezető feltekinte: — Mióta?)

* **Az aszói javító intézet vizsgáján.**

A zenéből.

Zenetanár: Hányféle kulcsot ismerünk a zenében?

Növendék (akadozva): Violin kulcsot...

Zenetanár: És?

Növendék (gondolkozik): És es...

Zenetanár: Nos?

Növendék És a tolvajkulcsot.

Zenetanár: Ohó fiam, nem a zeneszerzésből felelsz.

Az állattanból.

Tanár: Melyik madár lop el minden fényes tárgyat?

Növendék: A jó madár.

A történelemből.

Tanár: Melyik volt a legdicsőbb nemzet?

Növendék: A spártai.

Tanár: Miért?

Növendék: Mert nem büntették a tolvajokat.

Hittanból.

Lelkész: Mond meg fiam, miért bünteti az Isten a gonoszokat?

Növendék: Mert nem tudnak alibit igazolni.

Nyelvtanból.

Tanár: Mondj egy birtokos névmást.

Növendék (hadarva): Enyém tied.

Tanár: Mi a különbség a kettő között?

Növendék: Semmi.

KÖZGAZDASÁG.

A vaj festése. Már régi szokás hogy a vaj jóságát kisebbnagyobb mértékben cimek színétől feltételezzük, s minthogy tudjuk miként a téli vaj vagyis a száraz takarmány után nyert vaj fehér, a zöld takarmány után nyert vaj színe pedig sárgás, azért, hogy a különbséget kiegyenlítsük, festő anyagot használunk, vagyis a vajat festjük. A különféle festési módok közül a legegyszerűbbet s az egészségre legártalmatlannabbat alább közöljük.

Néhány — színre nézve sötétebb színű — murek répát megtisztítunk, s közönséges torma reszelőn megreszeljük. Ezen reszelt murekrépat a vaj kivétele után vissza maradt iróban 2—4 óráig áztatjuk azután pedig vékony gyolcs ruhán keresztül szűrjük. Az így nyert színes folyadékot minden 7—8 literes köpűbe mielőtt a köpűlest megkezdendők 2 deci mennyiséget bele töltünk, mely a nyerendő vajnak nemcsak szép sárga színt, de kellemes írt is kölcsönöz.

A fias tyukok a kertben. A tyukok a különféle bogarak, férgek összefogódása által rendkívül nagy hasznót tesznek a kertben, de azért még sem tűrjük meg benne, mert egyrészt a gyöngye növényeket összetapossák, másrészt pedig a kaparrással is rendetlenkednek, sőt kárt is csinálnak. De ezek a kifogások a nagy tyukokra szólnak, a kis csibék ez alól kivételt képeznek, mert azok nem kaparnak de annál inkább pusztítják a férgeket, olyanokat is, a melyek ellen a kertész nem is védekezhetik. Igen ám, csak hogy a hol a kis csibék vannak, ott van az anyjuk is, a fias tyuk, a mint tudjuk, folyton kapar. Én ezt a kérdést, hogy a fias tyuk ne kaparjon és a csibék szedgethessék a férgeket, úgy oldottam meg, hogy a tyukot a borító alatt tartom, a hová a csibék szabadon ki- és bejárhatnak. Az első napon a kis csibék csak anyjuk körül fordolódtak, de másod-harmadnap kis kitérőket tesznek, vegreaz egész kertben elszélednek, vadászgatnak és csak akkor térnek be anyjukhoz, ha szomszások vagy szemre jött étvágyuk. Ha a csibék taposni, kaparni kezdenek, akkor fölmondom neki a kertben való lakást, kiteszem anyjával a szabadba és helyibök ismét kicsinyek fogadok meg kerettségédeknek. Így tart ez nálam tavasztól őszig. Láttam én ezt a rendszert egy helyen alkalmazva, de nem utánoztam, mert kímással jár. Ugyanis a tyuk nem borító alatt, hanem lábánál fogva a fához köve.

Szegény tyuk véresre sebezte a lábát a sok ránczigálással, a mint szeretet volna távozó fia után menni. A ki azt hiszi, hogy a borító nem szolgál a kert díszére, ámbar rendes borítóról nem áll ez, az állítása a borítót valami félreeső helyre, a csibék azért elszélednek az egész kertben. A ki ezt egyszer megkísérli, többé nem fogja elmulasztani a kis kertészek munkásságát igénybe venni.

Szemelvények: a „Pillangó” társadalmi és művészeti élelclap f. é. 26-ik számából.

A legújabb betegség.

Egy falusi gazdaember ovost hivatott beteg fiához. A gazda maga is igen vékonypénzű, beteges kinézetű ember volt.

Mikor az orvos kikérdezte a fiut, egyttal az apját is megtudakolta:

— Hát kend, Pernye gazda, miben szenved?

— Én kérem alásau, doktor ur? Hát — adoexekuczióban.

A hová ujság nem jár.

Egy házassulandó pusztai legénytől kérdi a plébános, mikor nála a fanitáson megjelent:

— Edes fiam, migtudnád-e mondani, hogy a három isteni személy közül melyik halt meg?

— Hát meghalt? — csodálkozott bambán a legény.

— Ejnye, hát még ezt sem tudod? — pirongatta szeliden a tisztelendő ur.

— Már kérem alásau, — fakadt ki az őszinteség a legényből, — mi miattunk meghalhat akár mind a három, mert a mi pusztánkra nem jár ujság.

Azok az asszonyok.

Egy palóc menyecskének meghalt a férje. Reggel megtelt a ház résztvevő látogatókkal.

Az özvegy vigasztalhatatlan volt; sirt-ritt, ajludozott ura ravatalánál.

Egyszer csak hozzá lopózik özvegy szomszédja s a fülébe sugja:

— Ne sirj Anka, én elveszlek.

Az fuldvkolva zokogja vissza:

— Jaj Estan, már elkésett. Eppog elébb ígérkeztem oka a Szekeres Marczinak.

Nem lehet az ember mindenütt.

— Hát azért fogadtam be én kendet kerülőnek hogy itt korhelykedjék a korcsában, míg ott künn a mezőn kár történik?!

— Hiszen kérem alásau, nagyságos uram, — védekezik a kerülő, — az ember csak nem lehet mindenütt!

Találó hasonlat.

A kanász bejött a tanyáról. Midőn bekopogtatott gazdájához, az éppen az ebédnél ült s nagyokat nyelt.

— Nos mi ujság Marczai?

— Ma hajnalba a kajlafüli disznó kilencz malacot vetett, de csak nyolcz tud szopni.

— Mit csinál a kilenczedik?

— Hát annak is ugy kell tenni, mint mo t nekem: nézni, hogy eszik más, — válaszolt a kanász, irigy szemmel nézve ebédő gazdájára.

Kivágta magát.

Gazda: Te haszontalan naplopó! Itt a munka és te a helyett, hogy dolgoznál, lefekszel a fa alá aludni. Szégyeld magad! Nem is érdemled meg, hogy a nap rád süssön.

Czigány: De kezsit lábát csókulom téns uram, hiszen épen ázsért feküdtem az árnyékba a fa alá.

A beteg testvér.

Asszony: Hallod-e, kis lány, te csak eljár sz hüségeseen ételért beteg testvéred számára, pedig nekem ugy rémlik, hogy már egészséges, mintha láttam volna tegnapi az utcán.

Kis leány: Hát kérem. már egészséges, de még mindig eszik.

Fogas kérdés.

Bandika: Mama kérem, honnan tudják a négerek hogy mikor piszkos a kezük?

Népfelkelés idejében.

— Nem szeretnék most férfi lenni, mert elvinnék katonának, — mondja egy delhölgy.

— Ah nagysád, hiszen kegyed már a népfelkelés második korosztályba jutna, ezeket pedig nem bántják bököl vissza egy gonosznyelvű fiatal ember.

Neki nem lehet.

Fényes estély-társaság gyűl össze egy uri háznál. A vendégek egyike sarokba húzódva, nagyokat ásít.

— Unja magát, ugy-e uram? — kérdi szomszédja.

— Rettentően? volt a válasz. — És Ön?

— Irtóztatóan.

— Tudja mit, hátha szépen együtt haza ossomnánk?

— Fájdalom! Nehem lehet, mert én vagyok a házi gazda.

Szószerint követett tanács.

Ilka kisasszony a mamájával az utcán sétál. A leány azonban folyton hátránéz a fiatal emberek után.

— De édes leányom, — szólal meg végre az anyja, — az nem illik, hogy te mindig hátra fordulsz. Mit nézdegepsz egyre?

— A fiatal embereket.

— Borzasztó, rettenetes! — szörnyűködik ez őszinte vallomásra a mama.

— De mama, — menti magát Ilka nagysám, — hiszen magad mondtad, hogy mar itt az ideje, hogy ferj után nézzek.

Jó biztatás.

— Ah, édes Laczim! Ha tudnam, hogy te engem csak a pénzemért vezetsz oltárhoz, kétségbe esném.

— Ne félj semmit. Ha egybekelünk, majd meglátod, hogy hamarosan tuladok azon a pénzen.

Ártatlan megjegyzés.

— Mama, — kérdi a kis leány, — miért nem jön a most a nagynéni mihozzánk? Olyan régen nem láttam már.

— Mert hat hét óta fardóben van, — feleli az anyja.

— Hát olyan piszkos, hogy annyit kell fürödni?!

Miért akar férjhez menni?

— Így hát erősen elhatározta magát nagysád, hogy ujra férjhez megy?

— Ugy van, kedves orvos ur.

— S miért?

— Mert vannak, pillanataim, mikor szeretném rossz kedvetem valakin kitölteni, s csak a férj alkalmas ily szerepre, mert ő nem mondhat fel két hét alatt, mint a cseléd.

Vonja le hozományából.

A kis Malvin högolyóval betörte az ablakot, e csinyje miatt atyja meg akarta verni.

— Papácska, kedves papácska, — könyörög a kis lány — ne verj meg, vond le inkább a hozományomból az ablak árát.

Soh'se válogasson.

Egy atföldi faluban a pap, hogy az őszieket elvethessék, esőért imádkozott.

A mint azonban az ima ezen részét mondja:

... „Adjál Uram nekünk egy áldásdus esőndes esőt“ ... nagy sebbel-lobb közbekiait az egyik gazda:

Soh'se válogassék főtisztelendő uram; akármilyen esőt adjon ő szent felsége, csak adjon.

Váratlan fordulat.

— Esküvőnk után abba fogod hagyni a dohányzást. Ugy-e édes?

— Igen, szivem.

— És az ivást is! Ugy-e?

— Azt is.

— A clubboda se mégysz többé? Ugy-e nem?

— Akár oda se.

— Tudsz talán még valamit, amivel saját jószántadból felhagynál?

— Oh igen!

— És ez?

— Felhagyok azzal a gondolattal, hogy megöszüljek! — Isten velünk!

A barátság netovábbja.

A barátság netovábbja az, ha az ember élelclapszerkesztő és házassága után lapjában élceket merköölni az anyósok rovására.

Esős időben.

— Kisasszony kérem, melyik cipőt tetszik ma felhuzni? — kérdi a szobacizicus kisasszonyát.

— Nem látod, hogy esik az eső, te számár? A kivagottat!

Igaz lehet.

I. A tyafi: No mit szől kend az új képviselőnkhez?

II. A tyafi: Jobb szerettem a régit. Az se tett ugyan semmit, de legalább többet ígért.

Ez már mégis sok.

Egy szemfényvesztő előadás után tányérozva, egy paraszt előtt is megáll, adományát kérve.

A paraszt: — Hallja kend! Hát nem volt kendnek elég az a forint, amit az imént — az eromból huzott ki. Még többet is fizessek?

Nehéz megtenni.

A kis Pistike már napok óta nem bírt aludni s ilyenkor igen nyugtalan volt.

Az anyja, — egy igen ájtatos hölgy, — azt tanácsolta neki, hogy valahányszor éjjel felébred, imádkozzék két miatyáinkat.

— Hogy imádkozhatnék én két miatyáinkat, — felelé Pistike, — mikor csak egyre tanítottál?!

Modern leánynevelés.

— Jár már iskolába Tinike? — kérdezi a nagybácsi.

— Oh igen, hiszen már tíz éves, — feleli az anya önrzetenesen.

— S melyikbe?

— Hát a tánciskolába.

Mi az udvariasság nntovábbja.

Ha valaki a végrehajtót, miután nála mindent iefoglalt, a kapuig kíséri s aztán így szól hozzá:

— Igen örvendtem; legyen szerencsém más-kor is.

Kifakadás.

Agglegény (dühösen rászól a borbélylegényre). Az istenért, mit csinált maga, szerencsétlen! Hiszen egészen összekarmolászta és összevagdosta az arczomat: Most épen úgy nézek ki, mintha házas ember volnék!

Jó védekezés.

Az orvos váratlanul benyit a pácienshez:

— Ah, ön határozott tilalmam ellenére is bort iszik?!

A beteg (dadog): De ké... kérem doktor ur azt hittem, hogy ma többé nem látogat meg.

Vendéglőben.

Vendég: Pinczér, még nem kész a rostélyos?

Pinczér: De kérem alásan már tegnap óta kész, csak melegítve lesz,

Forgácsok.

Sok férfinak az volt az utolsó akarata, hogy elvette a — feleségét.

A mai párok nemesak a nászutra, de a házasságra is retour jeggyel utaznak.

Szemtelonnek áll a világ is — az alamizna is.

Szerkesztői üzenetek.

Többeknek. Kivánságukhoz képest egy laptársunk szívessége folytán közöljük a laptudósítás legelemibb szabályait.

1. §. Ha valami történi, azonnal ragadj pennát, papiros és ird meg. Első dolgod legyen a leirt közleményt postára adni.

2. §. A papirosnak csak az egyik oldalán irjál, s a sorok közt hagy egy-egy kis hézagot, hogy a kéziratot esetleg módosítani lehessen.

3. §. Az eseményt úgy ird meg a mint megtörtént. El ne ferdlts semmit, ha mindjárt érdekes ötletek jönnek is irás közben a tollad alá.

4. §. Első legyen megírnod: hol történt az eset, mikor és kivel? A neveket olvashatóan ird le.

5. §. A tudósításod ne legyen hosszú lére eresztve. Ha az esemény méltó reá, majd kibővíti azt a szerkesztőség.

6. §. Irj minél többször, és mindig megbízhatóan s tied lesz a vidéki jó levelezők glóriája.

B. J. urnak Beregszászon. Küllt közlemény bevált, alkalom adtán kérjük a folytatását.

Vasuti menetrend 1898. évi május hó 1-től.

Indul.		Érkezik.	
Mezőtúr felé		Mezőtúrról	
8515 sz. vonat 12 ó. 10 p. éjjel		8512 sz. vonat 8 ó. 32 p. éjjel	
8511 " " 8 ó. 44 p. regg.		8514 " " 1 ó. 28 p. d. u.	
8513 " " 1 ó. 58 p. d. u.		8516 " " 5 ó. 41 p. "	
Mezőhegyes felé		Mezőhegyesről	
8512 sz. vonat 8 ó. 39 p. éjjel		8511 sz. vonat 8 ó. 44 p. regg.	
8514 " " 1 ó. 51 p. d. u.		8513 " " 1 ó. 50 p. d. u.	

Felelős szerkesztő: BALKÁNYI SÁNDOR.
Kiadó és laptulajdonos: SÁMUEL ADOLF

NYILTTÉR*)

Mínthogy a tavasz előrehaladásával csecsemőt, gyermeket és felnőttet egyaránt fenyeget a járványok veszélye, ismét csak a minden alkalommal hálásan fogadott

MOHAI

AGNES-forrásunk

vizének használatát ajánljuk. Egyrészt mert olcsó, igen kellemes és tiszta ivóvíz lévén, a tavaszi és nyári évszakokban kedvelt élvezetszerként szerepel, másrészt, mert dus szénadtartalmánál fogva, specifikus óvószer is a tífus, cholera és a gyermekek tífoid-szerű tavaszi-nyári hasmené-e ellen. Ehhez járul még, hogy a csecsemőt is megvédi az ilyenkor nagyon veszélyes hurutos bélbántalmak ellen, míg szoptatója e víz használata folytán nagyon kedvező összetételű és bőséges tejet nyer. A már meglévő gyomor- és béllhurut gyermekeknél és felnőtteknél gyógyítja. Kellemesen hatván be szénávanál fogva a gyomor és bél idegeire; a gyermekek lázas megbetegedéseinél pedig nélkülözhetetlen, hűtő, nyugtató és a szomjat csillapító hatásánál fogva.

— Kedvelt borviz. —

A mohai Ágnes-forrás
kezelősége.

Főraktár:

Édeskúty L.

cs. és kir. udvari szállító

BUDAPEST, V., Erzsébet-tér 8.

Kapható minden gyógytárban,
fűszerkereskedésben és vendéglőben.

Raktár Szarvason: Csapó Sománál.

*) E rovatban közlöttékért nem felelős a szerk.

JUTTÁNTYOS ARON FEELVÉ-
TETTENEK
HIRDETÉSEK

a "SZARVAS és VIDÉKE" kiadóhivatalában.

Első Leánykiházasítási Egylet m. sz.

Leány és ifu biztosító-intézet.

Budapest, VI. ker., Teréz-körut 40/42.

Az intézet saját házában.

Legelőnyösebb díjtételek és legolcsóbb díjszabások
gyermekek biztosítására.

AZONNALI HALÁLESETI BIZTOSÍTÁS, HAVONKENTI

BEFIZETÉSEK.

Bélyeg-, kötvény- vagy más illetékek nem fizetendők.

Felvilágosítással és prospektussal szolgál az intézet főügynöke BREITNER ZSIGMOND úr

özv. Breitner H. és Fia cég belfagja Szarvason.